

DESPRE GENEALOGIA LUI REMUS NICULESCU¹

de MIHAI SORIN RĂDULESCU²

Résumé. L'historien de l'art Remus Niculescu (1927–2005) a organisé le Cabinet d'Estampes de la Bibliothèque de l'Académie Roumaine et quelques années plus tard il est devenu chercheur et ensuite directeur de l'Institut d'Histoire de l'Art «G. Oprescu». Fils d'un officier supérieur de l'armée royale roumaine, Remus Niculescu avait une grand-mère anglaise, du côté paternel: Eugenie Blanche Walton mariée Niculescu. De même, l'historien de l'art était l'arrière – petit – fils de l'homme de lettres moldave Gheorghe Missail (+ 1906).

Remus Niculescu descendait aussi d'un boyard notable de l'ancien district d'Olt, Constantin le «șetrar» de Stoicănești. Celui – ci avec son épouse Anghelina – soeur de Hristodor Caracostea, le grand – père de l'historien littéraire Dumitru Caracostea – ont fondé l'ancienne église de ce village. Leur descendants du côté féminine, la famille Fântâneanu de Slatina, apparentée de manière proche à Remus Niculescu, a été l'une des familles notables de cette ville.

Le prénom de l'historien de l'art provenait de celui de son oncle, l'architecte Remus Iliescu. Dans son arbre généalogique du côté maternel on trouve des personnalités scientifiques et culturelles tels l'helléniste Constantin Litzica, le biologiste Radu Codreanu, le médecin Petre Harnagea et d'autres. L'une des épouses de l'historien de l'art, née Ioana Gărdescu, a également été mariée au metteur en scène Liviu Ciulei.

Keywords: Fântâneanu family, Caracostea family, the boyard Constantin ot Stoicănești, Gheorghe Missail, architect Remus Iliescu.

Pe regretatul istoric de artă Remus Niculescu (1927–2005) l-am cunoscut, din păcate, destul de puțin. L-am vizitat o singură dată la începutul anului 2001, acasă, în apartamentul său de la etajul X al unui bloc din cartierul Balta Albă, situat în imediata vecinătate a cinematografului Gloria. A fost o conversație interesantă, centrată în bună măsură pe cunoștințele sale despre propriii strămoși. Am luat notițe pe care le înfățișez în prezenta comunicare, alături de alte date pe care mi le-a împărtășit unul dintre fiii săi, antropologul Alexandru (Alec) Niculescu, alte rude ale lor, precum și date rezultate din propriile mele cercetări. Remus Niculescu nu mai era în 2001 directorul Institutului de Istoria Artei „G. Oprescu”, dar avea un spirit vioi, plin de energie intelectuală și de o curiozitate îndreptată în multe direcții. Din păcate, de propria genealogie nu părea să fi fost prea interesat. Sau poate că mulții ani trăiți în regimul totalitar îl făcuseră să nu dorească să se mai gândească sau să vorbească prea mult despre originea și înrudirile sale.

Remus Niculescu a făcut parte din ceea ce s-ar putea numi generația de sacrificiu. Cu aproape zece ani mai tânăr decât Alexandru Paleologu, la instaurarea regimului totalitar trecea de la liceu la universitate, având însă șansa întâlnirii cu o sumedenie de intelectuali formați și afirmați înaintea sau în timpul perioadei interbelice. După anii de încarcerare a urmat slujba la Biblioteca Academiei și apoi cea de la Institutul de Istoria Artei, amândouă fiind instituții în care se refugiaseră – ca și în alte institute de cercetare ale Academiei – numeroși „foști”, adică figuri ale vieții culturale și politice de dinaintea regimului nou instaurat. Întemeietorul și directorul Institutului de Istoria Artei – l-am numit firește pe George Oprescu – a angajat și a încurajat numeroși cercetători valoroși neținând seamă de dosarul lor „nesănătos”. Printre discipolii lui George Oprescu s-a numărat și Remus Niculescu, care a devenit el însuși directorul Institutului, la începutul anilor '90, așadar abia după Revoluție. În același context de liberalizare și de recuperare intelectuală, Institutul de Istorie „N. Iorga” era condus de către istoricii Șerban Papacostea și Paul Cernovodeanu, iar Institutul de Studii

---

¹ Comunicare prezentată la Sesiunea de comunicări științifice „Date noi în cercetarea artei medieval și premoderne din România”, ediția a XVIII-a, 28–29 aprilie 2022. Și pe această cale mulțumesc dlor prof. dr. Adrian-Silvan Ionescu, directorul Institutului de Istoria Artei „G. Oprescu” al Academiei Române și prof. dr. Constantin I. Ciobanu, secretarul său științific și organizatorul sesiunii, pentru faptul că mi-au găzduit cu bunăvoință și amabilitate această comunicare.

² Prof. univ. dr. la Facultatea de Istorie a Universității din București.

Sud-Est Europene, de către istorici ai culturii precum Alexandru Duțu, Paul H. Stahl și Nicolae Șerban Tanașoca. Orice s-ar spune, anii 90 – deceniul care a urmat Revoluției din Decembrie 1989 – au constituit o perioadă de notabilă înflorire culturală, aproape un *revival* al perioadei interbelice, pe care astăzi nu putem decât să îl regretăm.

Ne putem pune întrebarea în ce măsură cunoașterea genealogiei regretatului Remus Niculescu este necesară și folositoare pentru descrierea și explicarea personalității și a activității acestuia. Fără a dori să intru în acest cadru în expunerea unor considerații teoretice privitoare la sensul și utilitatea studiilor genealogice, se poate constata faptul că biografia și opțiunile culturale ale istoricului de artă au fost influențate de proveniența sa socială și de mediul cultural de obârșie. Fiu de ofițer din armata regală română, scoborător al unor familii de mici boieri și de comercianți din județul istoric Olt – precum familia Caracostea –, având și o ascendență intelectuală moldovenească, Remus Niculescu era un produs al vechii societăți românești, căreia îi împărtășea opțiunile culturale și uneori și pedanteria.

Din punct de vedere etnic, istoricul de artă era o combinație în care componenta românească era, desigur, dominantă. Bunica sa paternă, Blanche – Eugenie Walton, căsătorită Niculescu era englezoaică. Strămoșii din județul Olt erau originari de la sudul Dunării, probabil aromâni din Epir. Avea, probabil, și strămoși greci, pe linia sa maternă, precum nenumărați descendenți ai elitelor politice și culturale din Țările Române, ceea ce nu îl făcea, firește, să se simtă mai puțin român. În acest context, îmi face plăcere să evoc expresia lansată de gânditorul francez Bernard – Henri Lévy, „la pureté dangereuse”. Tendința de a considera valabil doar ce este pur românesc și de a exalta, în mod demagogic, identitatea etnică românească se manifestă puternic și la noi. Nu se ține adesea seama de faptul că specificul românesc a constat în trecut tocmai în această deschidere spre alte etnii și culturi, că s-a bazat pe ideea de toleranță și de armonie, atât în Principatele extracarpatiche, cât și în Transilvania. Genealogia ilustrează foarte elocvent acest spirit de deschidere din trecut, manifestat mai ales în lumea orașelor românești, dar nu numai. Remus Niculescu era un cosmopolit și ca orientare culturală și ca zestre genealogică. Dar cosmopolită era întreaga lume românească, chiar dacă astăzi tendința este de a o prezenta, în mod eronat, ca o lume exclusiv rurală și monocoloră. Nu înseamnă că așa a și fost.

Ce știm despre strămoșii cei mai îndepărtați în timp ai lui Remus Niculescu? Constantin șetrarul din Stoicănești a fost ispravnic de Olt la începutul veacului XIX (1803). Soția sa Anghelina era soră cu Hristodor Caracostea, bunicul patern al istoricului literar Dumitru Caracostea. Anghelina a fost înmormântată la biserica din Perieți (jud. Olt), unde avea moșie. Fiica lui Constantin șetrarul din Stoicănești și a Anghelinei, Elena, a fost căsătorită cu pitarul Ioan Fântâneau având urmași până astăzi.

Casele Fântâneau și Caracostea se ridică și astăzi în centrul orașului Slatina. Ioan Fântâneau a primit dregătoria de pitar, în 27 iunie 1846³, iar ulterior, în 26 februarie 1856⁴, a devenit serdar. Elena și Ioan Fântâneau au avut o fiică, devenită soția literatului moldovean Gheorghe Missail. Acesta din urmă a fost o personalitate conturată, cu merite în perioada de pionierat a culegerii folclorului⁵. Îi poartă numele o stradă din București, în cartierul Filantropiei.

Ioan și Elena Fântâneau au avut și un fiu, Constantin, senator, zugrăvit în tabloul votiv al bisericii noi de al Stoicănești, acolo unde moștenise moșia de la ascendenții săi. Prenumele său relua pe cel al bunicului său matern, Constantin șetrarul din Stoicănești, ctitorul vechii biserici din această localitate, aflată nu departe de Caracal.

Despre descendența lui Gheorghe Missail și a soției sale născute Fântâneau am primit informații – la solicitarea mea – de la regretatul inginer Ion (Gogu) Mincu, din București. Pe acesta l-am cunoscut și vizitat în anul 1987, în apartamentul său din apropierea Pieții Romane, la sugestia nepotului său de văr primar, geologul Tudor Berza, fiul eminentului istoric Mihai Berza. Dl Gogu Mincu – inginer născut la 1900, fără vreo legătură de rudenie cu arhitectul Ion Mincu – era căsătorit cu o nepoată de fiică a lui Gheorghe Missail, cunoscând astfel direct familiile înrudite cu Remus Niculescu, pe linia maternă a acestuia. Am avut ulterior ocazia să verific precizia inginerescă a acestor informații genealogice.

Așadar Gheorghe Missail și soția sa născută Fântâneau au avut câteva fiice: Paulina – căsătorită cu Gheorghe Manoliu – Tetzcanu –, Constanța – devenită soția profesorului elenist Constantin Litzica – și Lucreția (1872–1949) – căsătorită cu Iancu Massu. Ca zestre, Lucreția a venit cu moșia de la Perieți (jud. Olt), unde se aflau un conac și o biserică construită de familie.

---

³ Paul Cernovodeanu și Irina Gavrilă, *Arhondologiile Țării Românești de la 1837*, Brăila, Editura Istros a Muzeului Brăilei, 2002, p. 91.

⁴ *Ibidem*, loc. cit.

⁵ *Dicționarul literaturii române până la 1900*, București, Editura Academiei Române, 1979.

Familia Manoliu – Tetzcanu – încuscrită de două ori cu familia boierească moldovenească Morțun – se număra printre familiile cunoscute de moșieri din Moldova. Unii urmași ai săi, născuți la începutul secolului XX, erau veri de-al doilea cu Remus Niculescu. Cognomenul provine de la comuna Tețcani, din fostul județ Roman, actualmente județul Neamț.

Gheorghe Manoliu – Tetzcanu, senator, a fost proprietar funciar la Zvoriștea (în fostul județ Dorohoi, azi jud. Suceava) și la Faraoani, în apropiere de Bacău. De precizat că moșia de la Faraoani a fost vândută de către personajul amintit, magistratului Gheorghe Buzdugan, cel care a fost membru al Regenței din anii 20, în calitate de prim-președinte al Înaltei Curți de Casație. Gheorghe Manoliu – Tetzcanu era fiul senatorului și moșierului Ion Manoliu – Tetzcanu⁶ și al soției sale, Eufrosina Stroe. Ion Manoliu – Tetzcanu cumpărase moșia Zvoriștea de la familia Moruzi, ramura lui Alexandru C. Moruzi care a fost prim-ministru în vremea domniei lui Cuza.

Gheorghe Manoliu – Tetzcanu a avut un frate, Ion, o soră, Virginia, căsătorită cu inginerul Nicolae Theodorescu, un alt frate, Constantin, căsătorit cu o domnișoară născută Morțun, și încă un frate, Grigore, fără posteritate. Se remarcă alianțele matrimoniale cu familii boierești ale ramurii lui Constantin Manoliu – Tetzcanu care, acesta din urmă, a avut șase fiice și un fiu: Marieta – căsătorită cu un medic –, Elena (zisă Lenchis) – devenită soția lui George Miculescu⁷, stabiliți în Statele Unite⁸ –, Constanța – căsătorită cu Bob Vârnab – Liteanu, descendent direct al lui Mihail Kogălniceanu –, Viorica – căsătorită Bonachi (a cărui mamă era născută Ghika – Deleni) –, Margareta – căsătorită cu un avocat –, Ana – căsătorită Târnoveanu⁹ – și Neculai, senator, căsătorit cu o vară primară a sa. Este interesant de amintit că dl Târnoveanu și soția sa Ana născută Manoliu – Tetzcanu stăpâneau conacul fost Drugănescu, de la Stoenești (com. Florești – Stoenești, azi în jud. Giurgiu), la NV de București. Este vorba de unul dintre cele mai reprezentative monumente istorice și de arhitectură civilă din Țara Românească, restaurat de arhitectul G.M. Cantacuzino. Familia Târnoveanu avea să-l vândă aviatorei Marina Brâncoveanu (născută Știrbey), care îl avea în proprietate în vremea instaurării regimului totalitar.

Istoricul de artă Remus Niculescu avea, pe linia Manoliu – Tetzcanu, rude prin alianță cu acad. Răzvan Theodorescu. Astfel, inginerul Nicolae Theodorescu, director la Regia Monopolurilor Statului, la Societatea Petroșani, la Creditul Minier, ministru al Industriei și Comerțului în guvernul liberal condus de Gheorghe Tătărescu, din anii 30, așadar o figură marcantă a industriei românești interbelice, era frate cu Emil (Miluță) Theodorescu¹⁰, bunicul patern al istoricului de artă Răzvan Theodorescu. Nicolae și Virginia Theodorescu au avut un fiu, Paul, și o fiică, Cocuța. Paul Theodorescu a fost căsătorit cu sora arhitectului Constantin Moșinschi având un fiu, Șerban, inginer. Fiica lui Nicolae Theodorescu a fost mai întâi soția lui Georgel Gheorghiu, înalt funcționar al Băncii Naționale, și apoi a inginerului Nicolaescu.

Revenind la subramura lui Gheorghe Manoliu – Tetzcanu și a soției sale, Paulina Missail, ei au odrăslit două fiice și un fiu: Eufrosina – Teodosia – căsătorită cu ofițerul Ștefan Georgescu –, Ion – având de soție pe Aurelia (Dolly) născută Feraru – și Georgeta, căsătorită cu inginerul Ion (Gogu) Mincu. Aurelia Feraru provenea dintr-o familie de moșieri craioveni, din care provenea și soacra vestitului Eugen Cristescu, precum și prima soție a esteticianului literar Mihail Dragomirescu. Familia Feraru era, de asemenea, încuscrită cu familia Coandă, cea din care provenea inventatorul Henri Coandă. În casa Feraru din Craiova, de pe Calea Unirii, se află azi sediul Institutului de Științe Socio-Umane „C.S. Nicolăescu-Plopșor”.

Inginerul Ion (Gogu) Mincu era, pe linie maternă, scoborător al familiei boierești moldovenești Muste, din care făcuse parte diacul Neculai Muste¹¹, căruia unii istorici literari i-au atribuit o cronică a Moldovei. O altă membră a acestei familii, Eliza Muste(a)¹², institutoare a lui Eminescu, a publicat trei volume de poezii, un volum de articole și un volum de poezii populare¹³. De amintit și faptul că George Bacovia scobora pe linie feminină din familia Muste.

---

⁶ Vezi și Horia Nestorescu – Bălcești, *Enciclopedia ilustrată a francmasoneriei din România*, București, Editura Phobos, 2005, vol. 2, p. 270.

⁷ O altă persoană decât comandorul de aviație George Miculescu, din ramura Micleştilor de la Călinești (jud. Botoșani).

⁸ Elena și George Miculescu au devenit socrii unui general american.

⁹ Vezi și Mihai Sorin Rădulescu, *Une famille d'origine serbe dans les élites militaires et intellectuelles roumaines*, în „Analele Brăilei”, serie nouă, an XIX, nr. 19, Brăila, 2019, p. 174, nota 74: despre Angela Târnoveanu căsătorită Stoilow.

¹⁰ Informații comunicate de inginerul Ion (Gogu) Mincu (București, 1987).

¹¹ *Dicționarul literaturii române până la 1900*, p. 599, articol de Algeria Simota.

¹² Numele familiei oscilează între formele „Muste” și „Mustea”.

¹³ *Dicționarul literaturii române până la 1900, loc. cit.*, articol de Constanța Buzatu.

O altă fiică a lui Gheorghe Missail, Lucreția, a fost, așadar, soția moșierului și senatorului liberal Iancu Massu, a cărui familie era originară de la Ianina. Dintre fiicele lor, Cecilia (1897–1990), a fost căsătorită cu arhitectul Remus Iliescu; Margareta, devenită soția biologului acad. Radu Codreanu și Elena, căsătorită cu colonelul Alexandru Niculescu. Să remarcăm că prenumele „Remus” al istoricului de artă provenea de la unchiul său, arhitectul Remus Iliescu, a cărui soție era, așadar, soră cu mama sa. Celălalt unchi prin alianță, Radu Codreanu, a fost una dintre personalitățile proeminente ale științei biologice românești.

Arhitectul Remus Iliescu era fiul unui medic din Caracal. A proiectat vila familiei Demetrian din acest oraș, construcție care mai există și astăzi, după cum am constatat în anul 2019, vizitând din nou monumentele acestei vechi urbe, fostă reședință de județ. Vila Demetrian – construită în 1906 – se află în apropierea bisericii în care a fost înmormântat întemeietorul familiei Demetrian, Ioniță Dumitriu, deputat în divanul ad-hoc. Imaginea vilei Demetrian, cu menționarea faptului că a fost proiectată de arhitectul Remus Iliescu, a fost publicată într-unul dintre primele numere ale revistei „Arhitectura”.

Elena Massu și colonelul Alexandru Niculescu au avut ca fiu pe Remus Niculescu. Colonelul Niculescu a fost comandant de batalion în regimentul 6, condus de generalul Paul Teodorescu.

Constanța Missail, o altă fiică a lui Gheorghe și a Paulinei Missail, a fost căsătorită cu elenistul Constantin Litzica¹⁴. Au avut copii, printre care un fiu, George, căsătorit cu o nepoată de frate a lui Garabet Ibrăileanu. Medicul cardiolog bucureștean Petre (zis Piki) Harnagea care funcționa în anii 90 la Spitalul Colentina unde m-a consultat odată, era nepot de fiică al amintitului cuplu Litzica – Missail. Era un medic cu un anumit prestigiu în rândul elitelor bucureștene. Doctorul Harnagea era, așadar, văr de-al doilea cu Remus Niculescu.

Pe linia Mașu > Massu, lucrurile ar mai trebui lămurite. Potrivit informațiilor din familie, Constantin Mașu, născut în al doilea deceniu al secolului XIX și originar de la Ianina, ar fi fost căsătorit cu o Isvoranu, din vechea familie boierească cu acest nume, aflată în județul istoric Olt. Un arbore genealogic vast și amănunțit al familiei Isvoranu, alcătuit de George D. Florescu¹⁵, nu menționează această căsătorie. Pe de altă parte, absența acestei menționări nu reprezintă sută la sută o dovadă că această alianță matrimonială nu a existat. O căsătorie care ar fi putut explica suportul material funciar și ascensiunea familiei Massu. Numele originar macedonean „Mașu” a fost ulterior transcris „Massu”, sub influența limbii franceze, pentru a se evita pronunții nepotrivite ale numelui.

Constantin Mașu a avut un fiu, Gheorghe (1842–1907), senator liberal, căsătorit cu o domnișoară născută Constantinide. La rândul său, Gheorghe Mașu a avut doi fii, Ion (Iancu) (1868–1936 sau 1937), mare proprietar la Perieți (jud.Olt) și senator liberal, și Constantin (+ 1918). Iancu Mașu – devenit Massu – era, așadar, bunicul matern al lui Remus Niculescu.

O altă problemă aflată sub semnul întrebării o constituie legătura dintre Smaranda Mureșanu căsătorită Niculescu (+ 1927) și familia de cărturari ardeleni a Mureșenilor. Istoricul de artă – strănepot în linie directă al Smarandei Mureșanu – credea în această legătură pe care eu însă nu am avut posibilitatea să o verific. Să fi fost adevărată această consangvinitate?

Mormântul familiei Massu – nespectaculos, având două cruci simple – se află la cimitirul Bellu ortodox, alături de cel al cunoscutului inginer Emil Prager, în figura nr. 63. În ziua de 30 iunie 2021 l-am găsit și mi-am notat anii de viață ai persoanelor înmormântate acolo, cu toții rude apropiate ale lui Remus Niculescu:

Jana Cazzaro (1896–1981)

Dr. George Cazzaro (1895–1943)

Margareta Boțan (1889–1957)

Constanțin G. Massu (+ noiembrie 1918)

Gh. Massu (1842–1907)

Ion Massu (1868–1936)

Lucreția Massu (1872–1949)

Maria H. Popovici (1900–1983)

Cecilia R. Iliescu (1897 – Nu este trecut anul decesului).

Smaranda Mureșanu și soțul său, negustorul bucureștean Niculescu – al cărui prenume nu îl cunoaștem – au avut următorii copii: Alexandru (+ 1930), colonel de administrație; Gabriel, general de artilerie; Ștefan, decedat

¹⁴ Jana Balacciu, Rodica Chiriacescu, *Dicționar de filologi și lingviști români*, București, Editura Albatros, 1978, p. 162–163.

¹⁵ Am luat cunoștință de acest arbore genealogic studiind arhiva personală a avocatului bucureștean Dinu Tărtășescu, genealogist și el, care descindea, pe linie feminină, din neamul Isvoranilor.

tânăr și Silvia (+ 1927), directoare a unui liceu de fete, căsătorită cu un colonel Căpreanu¹⁶. Gabriel Niculescu a avut un fiu, Valeriu, arhitect, care s-a stabilit în Italia luând numele de „Mureșanu”.

Eugenie Blanche Walton (+ 1943), soția colonelului Alexandru Niculescu, era originară din Manchester. Au avut un singur fiu, botezat tot Alexandru și ajuns tot colonel. Acesta din urmă a predat fizică la școala pregătitoare de ofițeri de infanterie, al cărei subdirector a și fost. Acest al doilea colonel Alexandru Niculescu a fost, așadar, tatăl istoricului de artă Remus Niculescu.

O altă încrengătură legată de acesta și care merită, de asemenea, o atenție particulară o constituie familia Caracostea¹⁷, care în primele sale generații după stabilirea în Țara Românească a purtat și alte nume de familie: „Ioan” și „Bălan”. Unii membri ai familiei Caracostea au ctitorit biserici în județul istoric Olt unde au stăpânit moșii. Astfel, Hristodor Caracostea – frate cu Anghelina șetrăreasa – a ctitorit o biserică în satul Floru, din județul Olt. De asemenea, o altă biserică a fost ridicată în același județ, de către aceeași familie, la Șerbăneștii de Sus¹⁸.

Pe linia aceasta, Remus Niculescu venea, așadar, nepot de vară de-al doilea, istoricului literar Dumitru Caracostea. Acesta din urmă a locuit multă vreme în București – până la decesul său, după cum aflăm dintr-o placă comemorativă pusă pe acest imobil – într-un bloc interbelic de pe B-dul Lascăr Catargi (fost B-dul Ana Ipătescu, fost B-dul Lascăr Catargi), proiectat de către arhitectul Remus Iliescu. O coincidență care nu pare deloc întâmplătoare. El se află în dreptul intersecției acestui bulevard cu strada General Manu (fostă strada Locotenent Dumitru Lemnea, fostă strada General Manu, fostă strada Verde) și a fost locuit de familia istoricului literar Dumitru Caracostea până în zilele noastre. Fiul său, inginerul Andrei Caracostea, profesor la Institutul de Construcții din București, a locuit aici și cândva am purtat în acest apartament o interesantă conversație cu istoricul britanic Dennis Deletant care locuia la soacra sa. De precizat că dumnealui este ginerele lui Andrei Caracostea, ceea ce face încă o prezență englezească, chiar dacă nu directă, în arborele genealogic al lui Remus Niculescu.

Istoricul de artă ilustrează continuitatea unei bune părți a elitelor burgheze și intelectuale de dinaintea instaurării regimului comunist. În ciuda represiunii, aceste elite nu au fost suprimate total, ci mulți membri ai lor au continuat să fie activi și productivi după cel de-Al Doilea Război Mondial. Deși nu a publicat cărți, a dat la iveală studii riguros documentate atât în domeniul istoriei artei românești, cât și în cel al artei occidentale. După cum se știe, preocupările legate de Nicolae Grigorescu îi asigură un loc bine definit în peisajul istoriografiei românești de artă.

---

¹⁶ Întrebându-l despre Silvia Căpreanu născută Niculescu pe inginerul Andrei Chiliman, unul dintre fruntașii P.N.L. de după Revoluția din Decembrie 1989 și descendent, pe linie paternă, din familia oltenească Căpreanu, mi-a răspuns că nu cunoștea existența acestei doamne.

¹⁷ Alexandru V. Perietzianu – Buzău, *Neguțători stabiliți în România în secolele 18 și 19* (comunicare prezentată în cadrul Comisiei de Heraldică, Genealogie și Sigilografie de pe lângă Institutul de Istorie „N. Iorga”, 1985), genealogia familiei Caracostea și documentația aferentă.

¹⁸ I. Ionașcu, *Biserici, chipuri și documente din Olt*, Craiova, Editura Ramuri, 1934.

